

מרדכי גולדמן – קורות חיים

מרדכי נולד וגדל בקנדה בעיירה בגודלה של דימונה, אך עם הרבה פחות יהודים: כ-80 משפחות יהודיות – באוכלוסיה של 25,000. אחרי קבלת תואר ראשון בכימיה, עבר להמשיך את לימודיו בטורונטו, שם קיבל את התואר PhD. (תואר שלישי) בכימיה פיסיקאלית-אורגנית בשנת 1975. בינתיים מרדכי זכה לשאת לאשה את ברברה ונולדו להם 2 בנים לפני סיום הלימודים. עם הילד ה-3 בדרך, גם מצאו את עצמם בדרך – לעלות ארצה באוקטובר 1975 ליישוב חדש – אלעזר שבגוש עציון, בתור אחת המשפחות שהקימו את היישוב. באלעזר, מושב שיתופי תעשייתי, עסק מרדכי בהקמת מעבדה לבדיקות אנליטיות. כעבור 3 שנים, עשו את דרכם לנצר חזני – היישוב הראשון שבגוש קטיף – שם למדו גידולי חממה: עגבניות ופרחים (גיפסנית) לייצוא.

בשנת 1982 מרדכי החליט "לחזור" למקצוע הכימיה, הפעם לבאר שבע עם משפחה מבורכת יותר. כאן עשו את "משכן הקבע" שלהם, כבר 25 שנה. בתחילה עסק מרדכי בהוראה, ויש מעובדי ברום וגם בניהם תלמידים שלו לשעבר! בחודש זה, לפני 22 שנה, מרדכי נכנס לתעשייה הכימית בארץ, קודם ב'פריקלאס' וממאי 1986 ב'תרכבות ברום'.

ההחלטה לעבוד בתעשייה לא היתה בעיקר מטעמים כלכליים, אם כי אין לזלזל ביתרונות השכר בתעשייה לעומת זה שבהוראה. אלא – ההחלטה נבעה מתוך אמונה שאדם שמלמד מקצוע – מוטב לו שיכיר את המקצוע מבפנים, ושיתעסק בו בעצמו. הוא הרגיש שההוראה שלו תהיה יבשה אילו ימשיך בלי הקשר החי עם התעשייה. כימיה, כפי שהוא תמיד נוהג לומר, הוא דבר שעושים אותו! יש בה גם מימד של שותפות עם הקב"ה בבריאת העולם – דבר שאין כל-כך במקצועות המדע האחרים.

ב'ברום', מרדכי עבד בתחילה באגף המחקר עם ד"ר אריה קמפף, מאוחר יותר עם ד"ר אברהם בקר ועם ד"ר מל גולדשטיין. אחרי כמעט 9 שנים במחקר הוא נענה לקריאתו של אלון תבור לעבור למתקן הפיילוט החדש ברמת-חובב, שם להקים את מעבדת הפיילוט. הסיום המוצלח לפרוייקט הזה מצא אותו מחפש אתגר חדש, בתקופה שד"ר יעקב אוזן גם חיפש איש מקצוע נוסף

לצוות שלו. השידוך התאים לשני הצדדים, ובמאי 1996 התחיל לעבוד בצוות ה-Trouble-Shooting במעבדות רמת-חובב, בתחום המוצרים התעשייתיים.

במשך השנים מרדכי המשיך ללמד – במסגרות שונות, אך בעיקר בחוגים ב"נוער שוחר מדע" בחסות אוניברסיטת בן-גוריון, ולמשך 15 שנים האחרונות במסגרת המרכז לילדים מחוננים. מאז זמן רב, הרגיש מרדכי כי אותה המניעה שהניעה אותו להיכנס לתעשייה אומרת לו שתבוא עת וכי חשוב לצאת ממנה, מהתעשייה, עם מטען הנסיון העשיר שצבר בה, ולהיכנס שוב לזירת החינוך בכוונות ובתקוות שיוכל לפתוח, באמצעות הדברים שלמד כאן, אשנבים חדשים שטרם נתגלו – גם אצל חניכים, גם אצל מורים. להערכתו, השעה הזאת הגיעה, והוא מבקש לעשות זאת כאשר הוא עוד "בכושר".